

Toekomstnevel

# Hoofdstuk 1

‘Gunst, Wouter, deze cd hebben we al lang niet meer gedraaid,’ zegt Marina Kremer, terwijl ze in het cd-boxje snuffelt dat ze tijdens de vorige stop achter uit de camper heeft gehaald. Ze heeft even genoeg van de plaatselijke muziek op de radiokanalen en is toe aan een stukje ‘thuis’.

Ze plaatst de cd in de cd-speler die in het dashboard is gebouwd en even later zingt Roy Orbison over de *‘candy-coloured clown they call the sandman’*.

Marina gaat ontspannen achterover liggen en legt haar gebruikte benen op het dashboard. Teenslippers uit, de zorgvuldig roze gelakte nagels in de zon. Ze neuriet zachtjes mee en denkt terug aan vroegere tijden. Even glijdt haar blik naar haar man, haar partner in crime, zoals ze hem liefkozend en gekscherend noemt. Een verzorgde zevenenzestiger is het, die kerel naast haar. Een zalmroze polo draagt hij, met daaronder een sportieve korte broek en daaronder witte gympen met enkelsokjes. Zeker geen gewone sokken; daar is hun dochter duidelijk in geweest: in gympen draag je enkelsokjes. Wouter doet daar niet moeilijk over. Hij weet immers hoe de jeugd denkt en doet. Dat heeft hij jarenlang als directeur van een school voor middelbaar onderwijs meegemaakt. Hij heeft bijna vijftwintig jaar op die school doorgebracht en was altijd op de hoogte van de laatste mode. Nadat hij ruim tien jaar geleden van de

VUT-regeling gebruik kon maken en ook de school zijn deuren sloot, is zijn kledingkeuze niet veranderd. Ook door haar toedoen natuurlijk, want ze wijst hem op kleding die ook haar aanspreekt.

Ze ziet dat hij haast krampachtig met zijn hand door zijn haar veegt, alsof daar iets zit wat weg moet. Hij schudt met zijn hoofd, maar dan is het ook weer goed. Het is zeker een vlieg geweest die op zijn hoofd landde. Die heb je hier veel, is haar al opgevallen. Misschien wel door de hitte, wie weet. Gelukkig hebben ze een beetje verkoeling door de wind die door de raampjes komt. De airconditioning staat niet aan: de buitenlucht vinden ze nu even fijner. Het ruikt hier ook zo lekker. Straks in Zadar wil ze nog even wandelen, even de buurt rond de camping verkennen en een beetje lokale cultuur opdoen. Ze hebben niet voor niets een kleine camping gekozen om te verblijven.

Marina kijkt op het cd-hoesje en leest de titels van de songs op. Herinneringen van vroeger komen naar boven.

‘O gunst zeg, dat is lang geleden. Weet je nog dat we hier op schuifelden? Bij Veenstra, tijdens de dansavonden op zondag,’ zwijmelt Marina. ‘Dat waren nog eens tijden. Weet je, dat mis ik echt, dat dansen. Jij niet?’

Wouter bromt iets onverstaanbaars voor Marina. Ze kijkt weer naar hem op en ziet hoe hij geconcentreerd naar de weg kijkt. Onnodig, volgens haar. Goed, concentratie is niet verkeerd, maar het is hier echt heel rustig. Wat heet: de afgelopen tien kilometer hebben ze nauwelijks ander verkeer gezien. De weg is breed, het uitzicht is prachtig en het weer is goed. Niets om je druk over te maken, lijkt het, maar ze ziet Wouters handen stevig om het stuur geklemd zitten.

‘Wouter, gaat het goed?’ vraagt ze.

Ze krijgt weer een soort grom als antwoord.

‘Wouter? Zullen we op de volgende parkeerplaats even uitrusten? Een boterhammetje eten of zo? Bakkie koffie, even de benen strekken?’ vraagt ze vriendelijk.

‘Mens, hou toch eens op met zeuren,’ schreeuwt hij plotseling naar haar en hij staart haar aan alsof ze iets vreselijks heeft gedaan heeft. Hij heeft geen oog meer voor de weg, maar Marina, die als verstijfd naar hem kijkt, merkt dat ze steeds harder gaan en dat hij van hun weghelpt geraakt.

‘Wouter, let op de weg. Doe niet zo gek! Hier... stoppen. Onmiddellijk!’ zegt ze zo rustig mogelijk, omdat ze hem niet nog bozer wil maken.

Gek genoeg doet hij direct wat ze van hem vraagt.

Rustig parkeert hij de grote camper op de brede strook langs de weg.

Hij kijkt zelfs nog goed in de spiegels om te checken of ze echt goed staan. Dan staart hij even in de verte en haalt diep adem.

‘Sorry, Rien, ik weet even niet wat er over me heen kwam. Ik had niet tegen je mogen schreeuwen. Het ging op een gegeven moment helemaal niet goed en ik kon je gepraat er niet bij hebben. Sorry, nogmaals sorry,’ zegt hij en hij kijkt haar vragend aan om te peilen of ze hem kan vergeven.

‘En nu dan? Gaat het nu weer?’ vraagt ze hem en ze kijkt hem onderzoekend aan.

‘Ik heb enorme dorst. Heb je iets te drinken voor me? Hoe ver is het nog naar de camping? Wanneer we er zijn, ga ik eerst even slapen. Daar knap ik vast van op,’ stelt hij voor.

Marina klikt haar autogordel los en draait haar stoel naar achteren. Terwijl ze opstaat, voelt ze Wouters hand op haar arm.

‘Rien, het spijt me echt,’ zegt hij en de schrik, vermengd

met boosheid en afschuw om de toon die hij tegen haar aansloeg, verdwijnen als sneeuw voor de zon. Ze geeft hem een zoen op zijn hoofd en loopt dan naar het keukentje.

‘Het is goed, man... Ik denk dat je nog steeds niet helemaal de oude bent nadat je zo ziek geweest bent in Griekenland. Dat is een flinke aanslag op het gestel geweest, al dat overgeven. Op onze leeftijd hakt dat er harder in, ook al denken we dat we nog jonge goden zijn,’ grapt ze en ze pakt de gesmeerde broodjes die ze de avond ervoor heeft klaargemaakt uit de koelkast. Ze pakt voor hen beiden een flesje bruiswater en legt de broodjes op een bordje.

‘Hier, eet deze even lekker op. Dan is het nog...’ Ze kijkt op de navigatie. ‘Ongeveer een halfuur rijden voor we op de camping komen. Als jij de camper dan gewoon neerzet en direct gaat liggen, dan zet ik de stoeltjes en de tafel wel buiten en draai het zonnescherm open. En dan haal ik een paar kaartjes om te versturen. Jessica heeft al een paar dagen geen kaartje meer van ons gehad, dus dat wordt wel tijd,’ zegt ze vrolijker dan ze eigenlijk is. De wetenschap dat Wouter nog steeds niet goed hersteld is van die buikgriep van nota bene bijna twee weken geleden baart haar zorgen. Wouter, die sterke man die nooit ziek is, is na het etentje bij een plaatselijk restaurantje zo ontzettend ziek geworden dat hij zelfs een nacht in een ziekenhuis heeft doorgebracht. Toen hij weer ontslagen was, zijn ze een aantal dagen op de camping gebleven waar ze op dat moment verbleven. Vriendelijke burens zorgden voor de nodige boodschappen omdat ze niet van zijn zijde durfde te wijken. Het leek daarna toch beter te gaan, maar nu blijkt wel dat het meer impact heeft gehad dan ze kon vermoeden.

Wanneer Marina die middag terugkomt van een kleine wandeling door de stad, zit Wouter voor de camper met een puzzelboekje in zijn hand. Hij heeft een schoon singlet aangetrokken en heeft voor hen beiden een glas wijn ingeschonken. De tapas die ze een dag eerder hadden gekocht, staan samen met een bakje zoutjes op de campingtafel en Wouter heeft zelfs haar e-reader al klaargelegd. Hij kijkt verheugd op als hij haar ziet en steekt zijn hand op. Ze zwaait terug en houdt het tasje omhoog met etenswaren, waar ze later op de middag een lekkere maaltijd van wil maken.

‘En, lekker geslapen?’ vraagt ze hem, terwijl ze het tasje op tafel zet en de ansichtkaarten voor onder andere Jessica eruit haalt.

‘Schrijf jij deze even, dan stop ik de spullen in de koelkast. Ik ben op een klein marktje geweest en heb heerlijke sla en tomaten en komkommer meegenomen. En hier in het campingwinkeltje hadden ze eieren, dus vanavond bak ik een paar aardappeltjes op en bak ik een eitje voor bij de salade,’ zegt ze en ze stapt naar binnen.

Wouter pakt zijn pen en de kaarten en wil gaan schrijven, maar van achter het keukenraam ziet Marina hem klungelen. Eén kaart wordt weggelegd en hij pakt een volgende. Ze kijkt verwonderd toe wat hij doet. Met zijn neus bijna op de kaart probeert hij blijkbaar een adres te schrijven, maar na de eerste regel houdt hij het voor gezien. Marina ziet dat hij de kaarten van zich af schuift en de pen erbovenop legt. Dan gaat hij weer achterover zitten en zucht diep.

‘Lukt het?’ vraagt ze, haast overbodig, want dat het niet gaat zoals hij wil, is meer dan duidelijk.

‘Ik heb blijkbaar te diep geslapen,’ geeft hij als reden voor het mislukken van het schrijven van het eerste adres. ‘Mijn

vingers slapen of zo. Ik kan die pen nauwelijks vasthouden. Net ook al niet met puzzelen. Zou jij deze kaart verder willen schrijven, zodat we Jess toch een berichtje kunnen sturen? Doe haar ook maar mijn groeten. De volgende kaart schrijf ik gewoon weer, oké?’

Wouter ratelt en hij klinkt zenuwachtig alsof hij heel goed doorheeft dat er iets niet klopt, beseft Marina. Ze twijfelt: moet ze hem zeggen dat ze ziet dat het niet goed gaat of kan ze dat beter niet doen? Ze besluit tot het laatste, maar niet zonder slag of stoot.

‘Wouter, ik denk dat we dit jaar misschien wel iets te voortvarend te werk zijn gegaan met deze vakantie. Het wordt een beetje te veel, heb ik het idee. We komen niet tot rust. Telkens wanneer we ergens komen, gaan we een dag of wat later alweer weg. Ik stel voor dat we, wanneer we over een paar dagen in Baška komen, even rust nemen. Het is toch een heerlijk gevoel om daar even tot rust te komen. Een weekje of twee op dezelfde plek, even uitrusten en genieten van de omgeving. Wat zeg je daarvan?’ stelt ze voor en ze houdt haar adem in omdat ze bang is dat hij daar helemaal niets van wil horen. Sinds hij niet meer werkt, heeft Wouter de rust nog niet kunnen vinden. Hij is nog constant bezig, net als in zijn werkzame leven. Maar tot haar grote verbazing en zeker ook opluchting knikt hij opgelucht.

‘Daar zat ik zelf ook aan te denken. Misschien kunnen we hier ook een paar dagen blijven, zodat ik even bij kan tanken. Volgens mij is het van hier naar die volgende camping niet meer zo ver, een halve dag rijden of zo. En wanneer we daar zijn, is het even rust houden. Je hebt helemaal gelijk: we zijn veel te intensief bezig. We komen straks vermoeider thuis dan dat we weggegaan zijn. Goed

plan: we blijven lekker een tijdje in...' Hij kijkt haar vragend aan en Marina merkt dat.

'Baška. We gaan naar Baška, volgens onze planning. Die camping daar, waar we heel vroeger ook al zijn geweest toen Jessica nog niet was geboren. Destijds heette het Zablace, ik weet niet hoe ze het nu genoemd hebben,' vertelt ze luchtig. Een kille hand lijkt haar maag vastgegrepen te hebben. Dit is zo niet Wouter, dat hij dit niet weet. Wouter is een ware encyclopedie, Wikipedia in persoon. Wat is er aan de hand?

En terwijl ze schijnbaar argeloos een kop koffie maakt en die voor hem neerzet en daarna de kaart aan hun dochter verder schrijft, besluit ze op papier te zetten wat er de afgelopen weken is gebeurd, vanaf het moment dat Wouter zo ziek werd na het etentje in dat restaurant. Al was het ook maar voor haar eigen gemoedsrust.



## Hoofdstuk 2

Een boodschappentas aan je arm, een stokbrood onder je oksel, een handtas in je hand en dan proberen je sleutel op te graven is geen handige combinatie. Jessica Kremer schudt haar hoofd en zet in ieder geval de boodschappentas op de grond en legt het stokbrood erbovenop, zodat ze haar handen vrij heeft. Slim nadenken is niet haar sterkste punt. Gewoon eerst naar boven om de boodschappen achter de deur te zetten en dan de post ophalen was zoveel makkelijker geweest. Maar ja, dat besef komt meestal op het moment dat je met alles tegelijk loopt te klieren.

‘Lukt het?’ hoort ze een stem achter zich.

Jessica draait haar hoofd om en ziet haar bovenbuurvrouw Mieke achter zich staan.

‘Ach buuf, je kent me: duizend dingen tegelijk en het meest onlogische komt eerst. En nee, vooralsnog kan ik uiteraard mijn sleutels niet vinden. Zoals gewoonlijk,’ grapt ze.

‘Heb je al in je jaszak gevoeld? Ik zie dat je er iets in hebt zitten en ik neem aan dat je met de auto weggeweest bent, dus voel daar eens,’ stelt Mieke voor.

Jessica graait in haar jaszakken en ja hoor, daar zijn ze. Ze bloost. Echt een actie die haar op het lijf geschreven is.

‘Goed, en door,’ zegt ze en ze opent snel haar brievenbus.

Ze haalt het stapeltje post uit de bus en kijkt het snel

door. Ja leuk, er is een kaart van haar ouders gekomen. Gezellig. Ze appen wel af en toe, maar een kaartje is toch ook fijn. Ze kijkt op de voorkant van de kaart en ziet dat hij in Zadar verstuurd is. Zadar, dat is al in Kroatië, weet ze. Mooi, dan zijn ze al een heel eind op weg naar hun eindbestemming voor deze reis: het eiland Krk in Kroatië.

Jessica stopt het stapeltje post in haar boodschappentas en loopt nu naar buiten, waar de grote trap staat die haar naar haar appartement brengt. Het is ook vandaag heerlijk weer, dus straks gaan de balkondeuren open en kan ze haar koffie lekker buiten drinken. Pippin, haar kater, zal het daar vast mee eens zijn. Die vindt het ook fijn om buiten te zitten. Maar wel alleen op het balkon. Verder mag hij niet komen. Het Riethuys waar ze beiden wonen, ligt aan een veel te drukke – dus kat-onvriendelijke – straat en Jessica moet er niet aan denken haar kattenman zo kwijt te raken.

Wat een geluk dat ze aan de achterkant van het pand woont, denkt ze weer. Het Riethuys bestaat uit een heleboel appartementen met een balkon aan de voorkant van het gebouw, maar het heeft ook een achterzijde. In een grote uitbouw, precies midden in het gebouw, waren vroeger de kantine op de begane grond en het tekenlokaal op de eerste verdieping gevestigd. Dit gedeelte van het gebouw grenst middels een binnenmuur aan de appartementen die aan de voorzijde liggen. Daar zaten vroeger op de benedenverdieping de ingang van de school en het kantoor van de conciërge en op de eerste verdieping bevond zich het handenarbeidlokaal. Ze wonen dus in de creatieve tak van de vroegere school, grappen ze weleens. En daardoor is Mark zelfs haar directe achterbuurman.

Wanneer ze een kwartiertje later met een caffè latte op haar balkon zit, kat op schoot en de post naast zich op het

tafeltje, bekijkt ze de kaart van haar ouders nog eens. Het is fijn om post van ze te krijgen, vooral na het berichtje dat haar mam drie dagen geleden stuurde. Niets verontrustends op zich, maar toch... het bezorgt haar een raar gevoel.

Jessica pakt haar telefoon er nog eens bij en opent WhatsApp. Ze scrolt door de berichten naar het appje van haar ouders en bekijkt het bericht nog eens goed.

*‘Alles goed met ons, maar we zijn moe. Het is een heel eind, misschien zijn we zo moe van het weer. Het is zo heet onderweg. Alles goed bij jou?’*

Tja, iedereen heeft het warm. Het is ook weer ongebruikelijk warm op dit moment. Niet alleen in Nederland dus. Maar waarom zijn ze dan ook onderweg? Campings genoeg toch, daar in Kroatië, zou je denken. Waarom dan per se doorreizen naar Krk? Ze hebben de tijd aan zichzelf, die twee. Als ze er deze week niet komen, ligt het eiland er volgende week ook nog wel.

En dan kijkt ze weer naar de kaart. Mmm... dat is vreemd. Want waarom heeft mam deze kaart geschreven, terwijl dat altijd het ding van haar vader is? Ze kan zien dat hij het begin heeft gemaakt, want haar naam is door hem op de kaart geschreven. Maar het adres en het verdere stukje tekst is duidelijk het handschrift van haar moeder. Waarom?

En dan die tekst: *Het gaat goed, we hebben mooi weer maar we zijn wel echt toe aan de rust op de camping in Baška. Dit is een vermoeiende trip tot nu toe. Vanaf Griekenland is het toch verder dan we dachten. Maar we maken het wel goed hoor. Tot gauw, love you. Pap en mam.*

Hetzelfde zo’n beetje als wat ze op de app hebben gezegd. Het stemmetje in haar hoofd roept hard dat ze beren op de weg aan het zoeken is. Het is toch logisch dat ze toe zijn

aan rust? Met die grote camper onderweg zijn is ook niet niks. Bovendien willen ze zoveel mogelijk zien en gaan ze uit van het motto dat ze al vakantie vieren sinds het moment dat ze in de camper zijn gestapt. En dan ga je niet in twee dagen van Almelo naar Baška in Kroatië, maar volgens de filosofie van haar ouders ga je eerst naar Griekenland en keer je dan pas terug naar je eindbestemming. En dan stop je om de zoveel kilometer om lekker te genieten van de natuur en bezienswaardigheden die dat gebied te bieden heeft. Ze zou zelfs van minder al moe worden.

Goed, genoeg geneuzel voor nu. Er moet gekookt worden. Ze gaat saté maken, een nieuw recept. Uiteraard met zelfgemaakte saus en rijst met paprika. Eerst proberen of het lekker is voor ze dat in een grote hoeveelheid gaat maken voor het tuinfeest dat komend weekend plaats gaat vinden. Met dit keer Latijns-Amerika als thema en zij heeft Mexico als land gekregen om uit die keuken iets te maken.

Pippin springt van haar schoot en gaat naar binnen. Jessica klopt zijn haren van haar benen en legt haar voeten op een krukje. Nog even genieten van het weer voor ze weer verdergaat. Het vlees moet gesneden worden en de marinade moet gemaakt worden. Dat gaat een behoorlijke klus worden, maar dan heeft ze ook iets heerlijks. Tenminste, dat hoopt ze. Ze pakt haar mobiele telefoon nogmaals en zoekt het recept weer op. Ze doet een poging het te lezen, maar geroezemoes beneden in de gemeenschappelijke tuin leidt haar af. Buurman Koen, die ook in het appartementencomplex woont en tevens fotograaf is, maakt foto's van de prachtige rozen die nu in bloei zijn. Wat alles nog specialer maakt, is dat hij Jessica's ouders ook kent en zelfs nog weet dat Jessica hier van jongs af aan al kind aan huis was. Haar vader was namelijk de directeur van de school.

Ze heeft later ook haar schooltijd hier doorlopen en kon zich destijds niet voorstellen dat ze hier ooit vrijwillig zou terugkeren. School was toen veel te veel aanwezig in haar bestaan en haar status – de dochter van de directeur – nodigde niet bij iedereen uit tot populariteit. Nee, ze had zich niet kunnen voorstellen dat ze weer zo blij kon worden van dit prachtige gebouw, want dat is het. Wat eraan vooraf is gegaan, heeft diepe indruk op haar gemaakt. Vanaf het moment dat ze haar diploma op zak had, ging ze anders denken over haar tijd op school. Eerlijk gezegd was het nog helemaal zo slecht niet geweest. Ze heeft prachtige herinneringen verzameld. Dat zag ze niet toen ze dagelijks in het gebouw aanwezig was. Maar in de jaren daarna werd het gebouw haar dierbaarder. Ze zag, nadat haar vader met de VUT ging en de school ophield te bestaan, dat het verval toesloeg. Na een tijdje kwam het leeg te staan en het bruisende gebouw van toen werd een pand dat om aandacht schreeuwde. En toen kwam het goede nieuws: in plaats van klaslokalen voor leerlingen zou het omgebouwd worden tot een appartementencomplex. Vanaf dat moment wist Jessica het zeker: hier wilde ze wonen! Dat heeft nog even geduurd, maar na een aantal jaren kwam er toch een appartement vrij en sinds een paar weken woont ze hier nu. Het is heerlijk, precies zoals ze gehoopt had. Ze voelt zich al echt thuis. Leuke mensen als burens, een heerlijke tuin onder haar balkon, vier keer per jaar een feest dat ze samen met alle bewoners en de overburen van de straat vieren.

In haar huiskamer wordt gespeeld, hoort Jessica. Blijkbaar heeft Pippin iets gevonden wat heel interessant is, want zo'n speler is hij normaal niet. Of eigenlijk: is hij helemaal niet. Ze gaat met een ruk rechtop zitten: Wat Vreet Die Kat Uit? Met drie stappen staat ze in haar kamer. Pippin heeft

blijkbaar direct door dat hij iets doet wat niet normaal is én niet mag, want meneer duikt meteen onder de bank. Hij haalt zijn pootje nog een keer uit en Jessica ziet het zakje met zijn prooi ook onder de bank verdwijnen. Haar pepers!

‘Pippin! Af!’ roept ze verschrikt en ze laat zich op haar knieën zakken om zowel de kat als de pepers onder de bank weg te halen. Ze moet er niet aan denken dat hij erin zou bijten. Het arme beest zou erin blijven!

‘Hoe verzin je het?’ sist ze naar het kattenbeest, dat net zo hard terug sist en niet van plan lijkt de pepers terug te geven. Hij ziet het blijkbaar als leuk speeltje in plaats van een no-go-voedingsmiddel voor katten. Maar met een flinke kras op haar hand en een kat in haar ene hand en het zakje pepers in haar andere hand later is de missie geslaagd.

Jessica houdt haar bloedende hand even onder de kraan en besluit dat een pleister niet nodig is. Dat is ook nogal lastig met koken. Ze dept het even af en legt de pepers op een veilige plaats. Tenminste, voor even, want ach, ze staat nu toch al voor haar aanrecht dus waarom gaat ze ook niet gelijk aan de slag met de marinade? Dan is de kans op herhaling helemaal verkeken.

Ze zoekt nogmaals het recept op haar telefoon op en gaat aan de slag. De knoflook en de koriander zijn zo verwerkt, maar wanneer ze met de peper bezig gaat, gaat het mis. Pippin ziet waar ze mee bezig is en springt op het aanrecht om de andere peper te heroveren. Jessica maait hem met een snelle armbeweging van het aanrecht, maar kan niet voorkomen dat er een paar zaadjes op haar wang terecht komen. Wanneer ze die onnadenkend met haar hand weg wil halen, raakt ze haar oog aan en de ellende begint. Het brandt, traant en doet zeer. En niet alleen haar oog, maar ook haar hand met de verse kras, waar de peperzaadjes

op terecht zijn gekomen. Uiteraard is haar eerste reactie wrijven, maar dat levert nog meer ellende op.

‘Jess, gaat het?’ hoort ze buurman Mark van buiten roepen en ze vermoedt dat hij haar heeft horen joelen van de pijn.

Marks voordeur staat op een hoek van vijfenveertig graden van de hare. Zijn raam kijkt uit op de voorkant van het gebouw, terwijl zij aan de achterkant zit, samen met nog drie anderen. Een stuk van het gebouw, waar ze beslist wilde wonen. Hier is het een stuk rustiger dan aan de straat die voor het gebouw ligt. Een doorgaande weg, waar veel verkeer passeert. Niet haar ding. Bovendien werkt ze liever in alle rust. En die vindt ze hier wel. In haar slaapkamer is zoveel ruimte dat ze daar tevens haar werkplek van heeft gemaakt. Vanuit haar woonkamer kijkt ze op de binnentuin en als ze op haar balkon staat, overziet ze de daken van de straten achter het gebouw. Er is genoeg privacy. Ze kan niet in iemands tuin kijken en haar balkon kijkt uit op de grote tuin van het appartementencomplex. Die tuin, daar is ze gek op. Het is een ontmoetingsplaats, een plek om lekker te eten met de andere burens of om feestjes te vieren. Wat ze ook regelmatig doen. Tijdens haar allereerste feest hier in het complex heeft ze Mark leren kennen. En een heleboel andere burens natuurlijk ook, maar Mark sprong eruit. Ze voelden beiden een klik en ze hadden veel gemeen. Ze hebben hun kennismaking verder uitgebouwd tot een warme vriendschap, met eventuele mogelijkheid tot meer. Al is dat nooit hardop uitgesproken!

‘Nee!’ roept ze op zijn vraag of het goed gaat en ze hoort even later haar voordeur opengaan, waarna hij naar haar toe snelt. Wat een geluk dat hij haar sleutel heeft. Nou ja, dat is ook niet zo gek, want behalve burens zijn ze dan ook

inmiddels heel goede vrienden. Mark heeft haar zelfs, op de dag dat ze in het Riethuys kwam wonen, geholpen met het versjouwten van haar bank en hij heeft intussen haar belangrijkste meubelstuk, al mag je het zo niet noemen, in elkaar gezet: haar tekentafel. Die heeft een prachtige plek gekregen in haar slaapkamer. Die kamer is zo groot dat er genoeg plek over is om te werken. Bovendien heeft ze daar heel veel licht, iets wat ze goed kan gebruiken bij haar werk.

Mark bekijkt de situatie en handelt direct. Hij houdt een theedoek onder de kraan en maakt hem flink nat. Dan pakt hij Jessica's hoofd en drukt de natte doek tegen haar ogen.

'Nu deppen, niet wrijven, want dan wrijf je het erin. Maar wat ben je toch aan het doen? Peper in je ogen smeren?'

Ze hoort aan zijn stem dat hij zijn lachen niet kan bedwingen en ze gromt een beetje. Zo leuk is dit niet.

'Die stomme kat, die zit te jennen,' moppert ze. 'Hij heeft eerst die pepers gejat en wilde ze niet teruggeven, daarna kreeg ik een haal omdat ik ze toch van hem afpakte en vervolgens had meneer het lef om ze bijna van mijn snijplank weg te graaien. Dat houd je toch niet voor mogelijk? Dat beest speelt nooit en nu verzint hij dit?'

Het hevige brandende gevoel in haar oog is nu over en ook haar hand doet niet meer zoveel pijn. Ze dept nog een paar keer en wrijft dan haar wang droog met haar arm. De theedoek is veel te nat.

'Dat beest heeft de zomer in zijn bol, en jij bent aan het koken. Wie weet heeft hij trek?' suggereert Mark, die de peper van de grond pakt en hem afspoelt onder de kraan. In een snelle beweging halveert hij hem en haalt zorgvuldig de zaadjes eruit, die hij op een stukje keukenpapier laat vallen. Hij doet hetzelfde met het exemplaar waar Jessica



mee bezig was, omdat zij nog te druk is met haar hand en oog. Dan snijdt hij de peper klein en kijkt haar aan waar hij ze in moet doen.

‘Hou je van hete satésaus en pittige saté?’ vraagt ze en hij knikt.

‘Dan mogen ze in het schaaltje met de knoflook en koriander. De bedoeling was dat ik deze peper nog even zou bewaren, maar je hebt hem al geslacht, dus mag hij mee in het gerecht,’ grinnikt ze. ‘Dat wordt dorst hebben vanavond!’

‘Ik breng wel een fles wijn mee,’ belooft Mark. ‘Ik zal hem straks direct in de koelkast zetten, dan smaakt hij des te beter.’

‘Je bent de beste,’ lacht Jessica inmiddels. De ellende met haar oog is weer over, de kat ligt in zijn hangmat en ze is blij dat ze niets meer hoeft te doen met die enge pepers. De rest van het gerecht gaat echt lukken, dat weet ze zeker.

‘Zie ik je straks om een uur of zes?’ vraagt Mark. Hij staat op het punt om weer verder te gaan met wat hij deed voor hij haar kwam redden.

Maar op het moment dat Jessica hem wil antwoorden, gaat haar mobiel.

*Mam*, ziet ze op het scherm. Mam, die haar belt? Wat is er aan de hand? Jessica veegt snel haar handen droog en pakt haar mobiel.

‘Hai mam, wat leuk dat je belt,’ zegt ze.

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn.

‘Mam?’ vraagt Jessica en het rare gevoel dat ze eerder had over het appje en de kaart komt in volle hevigheid terug.

‘Jessica, het gaat niet goed met pap. Ik heb er geen goed gevoel over. We hebben een dokter gevraagd te komen en die is onderweg naar hier. We zijn op de camping aange-

komen, we zijn in Baška. Maar Jess, ik kan dit niet alleen. Je moet komen, meisje. Alsjeblieft...'

Jessica kijkt Mark met grote ogen van schrik aan. Wat is er aan de hand?